

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 52. Turquetuli Abbatis pars vitæ extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.
A. C. 975.
rum jam existeré, cui non similis fortuna timenda esset. Nec deerant Optimates querulantibus faventes, atque inter alios Alfierius vir in Regione Merciorum potentissimus, qui omnia pene monasteria a S. Ethelwoldo Episcopo Wintoniensi fundata evertit. Nemini vero magis quam S. Dunstano, utpote Reformationis Auctori, irascebantur.

Ad componendas turbas convocatum est Concilium Wintoniæ, cui S. Dunstanus præfuit. In eo Clerici causa ceciderunt, quam nullo jure defendere poterant; ergo ad preces convertuntur, & Rege juvene quoque, Proceribusque S. Dunstanum rogantibus, ut supplices restitueret, deliberantem, quid responderet, subitum prodigium confirmavit. Crucifixi effigies in pariete Refectorii, in quo sedebant Patres, affixa, locuta fuisse fertur, & clara voce dixisse: *Nihil fiet, nihil fiet.* Rex & Proceres perterriti exclamare, & Deum laudare, Clerici vero obmutescere.

§. LII.

Turquetuli Abbatis pars vitæ extrema.

Eodem anno nongentesimo septuagesimo quinto e vita migravit Turquetulus

tulus Abbas Crulandensis, qui ante an-
 nos novem, nempe anno nongentesimo
 sexagesimo sexto, ultimo itinere Londi-
 num suscepto, ibidem a Dunstano quon-
 dam alumno suo & vetere amico, atque
 Osquetulo Consanguineo suo, Archiepi-
 scopo Eboracensi, inter summæ lætitiæ
 signa exceptus, duo Privilegia pro liber-
 tate & tranquillitate sui monasterii, al-
 terum a Rege Edgardo ad temporalia, al-
 terum a duobus Archiepiscopis ad Spi-
 ritualia pertinens, obtinuerat. Osque-
 tulus Archiepiscopus Eboracensis exinde
 post sexennium anno nongentesimo se-
 ptuagesimo secundo ad Cœlestia voca-
 tus, Successorem habuit S. Osualdum
 Episcopum Wintoniensem, quem Rex
 Edgarus, & Dunstanus Archiepiscopus ad
 subeundum hoc munus compulerunt.
 Præcepit vero S. Dunstanus, ut Osual-
 dus etiam Ecclesiam suam Episcopalem
 servaret, tum ut Clerici, quos ad mini-
 sterium Ecclesiæ Cathedralis vocaverat,
 in Disciplina continerentur, tum quod
 Dani Nordhumbriam vastassent.

Post hanc profectionem Londinen-
 sem, Turquetulus Abbas e Monasterio
 Crulandensi pedem non amplius effe-
 rens, singulis diebus cum quinque senio-
 ribus illius familiæ de prima Monasterii
 origine colloquebatur, & quæ ipsi nar-
 rabant,

Sæculum X.

A. C. 975.

*Sup. l. LV.**§. 37. Vit.**Turq. n. 17.**Alt. SS.**Ben. Sæc. 5.**p. 511. vit.**Osq. n. 12.**vit. Turq. n.*

19.

Sæculum X.
A. C. 975.

n. 20.

rabant, literis mandari jubebat, unde illius Monasterii Historiam, ab Ingulfo collectam & continuatam habemus. Ceterum in suo Monasterio consuetudines stabilivit, quas alia merito pro norma habere possent. Totam Congregationem in tres ordines divisit; juvenes usque ad annum suæ professionis vigesimum quartum, proveciores ætate usque ad annum professionis quadragesimum, & senes usque ad quinquagesimum. Juvenes in Choro, Refectorio, & in ceteris functionibus, ad Divina officia pertinentibus, occupabantur, præprimis ad captandam Præpositorum suorum benevolentiam intenti. Nam si aliquis rebellis & contentiosus repertus fuisset, segregabatur & severe coercebatur. Secundi ordinis monachi plerumque ab officiis spiritualibus exempti, negotiis domesticis & regimini externo vacabant. Senes Chorum non frequentabant, nisi cum Missæ celebrarentur, Refectorium & claustrum non adibant, œconomi, Procuratoris aut Cellerarii onus subire non compellebantur. Illis vero, qui ad annum, post ingressum in Monasterium, quinquagesimum pervenerant, & *Sempetres* dicebantur, singulis dabatur cella in domo infirmorum, puer, qui ipsis serviret, & frater juvenis, qui cum iisdem cibum

bum caperet; tum ut adolescentes bo-
 no confortio proficerent, tum ut senes Sæculum X.
A. C. 975.
 solatium haberent. Cuilibet etiam Se-
 ni merito ad Chorum ad Refectorium
 & quocunque vellet omni tempore ire
 licebat. Nemo sermonem, qui soli-
 tudinem ingerere potuisset, affere-
 bat, sed finem vitæ suæ in pace expe-
 ctare sinebatur.

Tales erant quinque illi Senes, qui
 prioris Monasterii Crulandensis exci-
 dium viderant, omnes centenario mayo-
 res. Primus eorum, nomine Clerem-
 baldus, vitam usque ad annos quadra-
 ginta octo supra centum produxit;
 omnibus vero in amplexu Turquetuli
 Abbatis moriendi solatium obtigit. Qui
 haud diu superstes sub finem vitæ dimis-
 sis aliis curis orationi & operibus chari-
 tatis totus vacabat. Singulis tamen die-
 bus nobiles adolescentes, qui a Clericis
 ad monasterium pertinentibus educaban-
 tur, invisebat, atque ut puerorum dili-
 gentiam excitaret, servulus comitans he-
 rum ficus, caricæ, & alia pomorum ge-
 nera deferebat, ut bene meritos munus-
 culis donaret. Tandem fatis functus est
 Turquetulus undecima Julii anno non-
 gentesimo septuagesimo quinto, relin-
 quens Congregationem, in qua monachi
 quadra-

Sæculum X. quadraginta, & quatuor fratres Conversi
A. C. 978. numerabantur.

§. LIII.

S. Eduardus Martyr.

vit. ap. Boll. **C**um Rex juvenis Eduardus quadam die
18. Mart. to. venationi indulgens, avulsus a sociis,
7. p. 638. solusque equum sisteret ante portam ar-
 cis, in qua illa tempestate Regina Elfri-
 tha, ejus Noverca, cum Ethelredo filio
 versabatur, & siti pressus potum sibi pro-
 pinari rogaret, occurrit Elfritha, & in
 speciem blandissima poculum porrigit.
 Sed, abominandum facinus! bibentem
 pessima noverca a sicario in ventre feri-
 ri jubet. Ille vulneratum se sentiens,
 subditis equo calcaribus fugere nititur,
 & paulo post exanimis collabitur. Inter-
 lecti corpus illa furia primum in occulto
 loco sepeliri præcepit; at coruscante ce-
 lesti lumine & editis compluribus mira-
 culis proditum affirmant. Quamobrem
 cadavere in sepulchrum honorificum
Martyr. Ro. translato, Eduardus Martyrum numero
18. Mart. adscriptus est, cujus memoriam Ecclesia
 ipsa obitus die decima octava Martii
 agit. Volvebatur tunc annus Salutis
 nongentesimus septuagesimus octavus,
 ætatis juvenis Regis decimus quintus,
 cum non plus annis duobus & dimidio
 regnasset. Postquam Elfritham infana
 cupi-